

te treden, smeekt echter om identificatie van het publiek, waardoor de mogelijkheden tot interpretatie worden beperkt. 'Dictatoriaal', schreef Dominique Van Besien in *De Morgen*: dat is sterk uitgedrukt, maar het lijkt me wel dat Hoghe in *Chambre Séparée*, ondanks zichzelf, in het centrum van de belangstelling komt te staan. Is het geen contradictio in terminis zichzelf op te voeren als 'niet-charismatische' andere, omdat die daad zelf reeds het tegendeel met zich meebrengt?

Een gelijkaardige dualiteit kenmerkt het werk van Joseph Beuys, die tot aan zijn dood in 1986 in Düsseldorf woonde, waar ook Hoghe momenteel gevestigd is. Beuys' performances bestonden bij gratie van de persoonlijke my-

thologie van de kunstenaar, en waren in die zin typisch voor de jaren zestig. Zijn humane intentie om doorgewone menselijke handelingen de waardigheid van rituelen te verlenen, verdween daarbij op de achtergrond. Hoghe bevindt zich met *Chambre Séparée* in dezelfde gevarezone, te meer omdat hij, meer nog dan Beuys, zichzelf als materiaal hanteert. Bij Hoghe functioneert het eigen lichaam als residu, als spoor uit het verleden, terwijl Beuys in vet en vilt, stoffen die nauw verbonden waren met zijn oorlogstrauma's, de basisbestanddelen vond voor zijn plastisch werk en persoonlijke mythologie. Op zo'n moment is het opletten gebazen: volgens Hoghe komt het er voor Pina Bausch dan op aan een vorm te zoeken, 'die

das Persönliche über das nur Private hinausführt, blosser Selbstdarstellung und Selbstentblössung verhindert' (*Bandoneon*, p. 29). Afwachten of Raimund Hoghe in het geval van een derde soloproject het antwoord vindt voor deze opdracht.

De titel 'Turn Out The Stars' werd ontleend aan de gelijknamige compositie uit 1966 van jazzpianist Bill Evans, die het schreef als hommage aan zijn vader. Evans overleed in 1980 op 51-jarige leeftijd, na een carrière waarin hij het almaar moeilijker vond in de schijnwerpers te leven.

Chambre Séparée – Raimund Hoghe / Rosa Frank

